

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **V. P.**, zast. Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem se sídlem tř. Kpt. Jaroše 1922/3, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2018, č. j. MPSV-2018/77252-919, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 5. 9. 2018, č. j. 52 Ad 9/2018 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatelky, Mgr. Davidu Zahumenskému, advokátovi se sídlem tř. Kpt. Jaroše 1922/3, Brno, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **3 146 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozhodnutí krajského soudu

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného.

[2] Tímto rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Pardubicích ze dne 14. 3. 2018, č. j.

5810/2018/MTR, a toto rozhodnutí, kterým byl stěžovatelce přiznán doplatek na bydlení ve výši 1 161 Kč měsíčně od února 2018, potvrdil.

[3] Krajský soud obsáhle a s bohatým odkazem na judikaturu správních soudů popsal, jaká kritéria jsou kladena na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Zdůraznil, že povinnost rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Absence odpovědi na některý z argumentů žalobce nezpůsobuje nezákonnost či nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podstatné je, aby se správní orgány vypořádaly se všemi základními námitkami a obsahem a smyslem argumentace účastníka řízení.

[4] Mezi účastníky není sporné, že správní orgán prvního stupně podstupoval podle platné právní úpravy § 8 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“). Rovněž není sporné, že stěžovatelka užívá na základě nájemní smlouvy část bytu, ve kterém bydlí i další osoba, pronajímatel J. D.

[5] Spornou otázkou je, zda se i za situace, kdy byt spolu s nájemcem užívá další osoba – pronajímatel, se výše odůvodněných nákladů na bydlení určí podílem všech osoby užívajících byt, jako kdyby se jednalo o osoby společně posuzované. Stěžovatelka namítala, že ve shora popsané situaci nelze § 8 odst. 3 zákona o hmotné nouzi tímto způsobem aplikovat.

[6] Žalovaný se v rozhodnutí touto námitkou věcně zabýval a skutečnost, že žalovaný zastává jiný názor, než stěžovatelka, nemůže způsobovat nepřezkoumatelnost. Žalovaný není povinen podrobně vyvracet argumentaci účastníka řízení v případě, kdy reaguje na námitku tak, že uvede svůj názor, byť odlišný od argumentace účastníka.

[7] Žalovaný správně poukázal na to, že státní moc lze uplatňovat jen v zákonem stanovených mezích, přičemž z příslušné právní úpravy neplyne možnost dotváření práva. Možnost aplikace výkladu zastávaného stěžovatelkou nelze dovodit ani z důvodové zprávy k příslušné novele zákona o pomoci v hmotné nouzi. Obdobné závěry platí i k možnosti dotváření práva teleologickou redukcí či analogií. V první řadě je třeba vycházet z doslovného znění příslušného ustanovení, přičemž výklad účelem zákona před výkladem jazykovým lze upřednostnit pouze za podmínky nejasnosti a nesrozumitelnosti právní normy, či rozporu doslovného znění normy s jeho smyslem a účelem.

[8] Smyslem § 8 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi je zamezení přeplácení nákladů na bydlení v jednom bytě. Platná úprava nevylučuje z okruhu osob posuzovaných v souvislosti s dávkou osobu pronajímatele, která s žadatelem o dávku společně v bytě žije. Názor stěžovatelky považuje krajský soud za účelový, nemající oporu v platné právní úpravě, která je jasná a kterou nelze vyložit jiným způsobem, než učinil žalovaný.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

pokračování

[9] Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[10] Opakovaně namítá, že aplikace § 8 odst. 3 zákona o hmotné nouzi výhradně na základě jazykového výkladu, vede k absurdnímu výsledku. Pronajímatel neplatí nájemné, tudíž není žádný důvod vytvářet „fikci“, že nájemné hradí a dělit jej dvěma. Stěžovatelce dosud žádný z orgánů veřejné zprávy uspokojivě nevysvětlil, proč k tomuto podílu nájemného dochází. Ačkoliv je jazykový výklad jasný a nesporný, nesouhlasí s názorem krajského soudu, že správní orgány neměly prostor pro „dotvoření práva“. V případech obdobných projednávané věci lze nalézt zakrytou teleologickou mezeru v právní úpravě, spočívající v tom, že znění § 8 odst. 3 zákona o hmotné nouzi neupravuje výjimku pro případ, že byt žije pronajímatel, který není společně posuzovanou osobou.

[11] Účelem právní úpravy je zamezení přeplácení nákladů na bydlení v jednom bytě. Aplikace § 8 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi tak, jak byla provedena v souzené věci, může v důsledku vést naopak ke zvýšení nákladů státu na vyplácení této dávky. Sdílení bytu bude pro žadatele o dávku méně výhodné, než pronájem celé jednotky.

[12] V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka poukázala na to, že již v žalobě namítala, že se žalovaný nevypořádal s uplatněnými námitkami, přičemž nevypořádání byt i jedné odvolací námitky je důvodem pro zrušení rozhodnutí. Rozsudek krajského soudu je nezákonný, protože tento nedostatek rozhodnutí žalovaného bagatelizoval, byť za pomoci sofistikované citace judikatury. Ta se navíc nevztahuje na pochybení správního orgánu, ale soudů.

[13] Co se týče nesprávného právního posouzení věci, bylo ignorováno, že platí-li nájemce na základě dohody pronajímateli poskytované služby spojené s užíváním bytu paušální částkou, může úřad práce žádat pro účely poskytnutí příspěvku rozpis úhrad jednotlivých plnění. O takovou situaci se ale nejedná, pokud veškerá plnění zahrnutá v paušální částce se pro účely příspěvku na bydlení zohlední.

[14] Ve věci stěžovatelky byly konstatovány důvody hodné zvláštního zřetele, přesto nebyla tato skutečnost při výpočtu odůvodněných nákladů na bydlení zohledněna.

[15] Pokud by měla být stěžovatelka posuzována společně s vlastníkem nemovitosti, měly být i normativní náklady na bydlení posuzovány pro dvě osoby a u vlastníka posouzeny postupem podle zákona. K tomu odkazuje na rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2010, č. j. 3 Ads 61/2010 – 48.

[16] Navrhuje, aby NSS rozsudek krajského soudu i jemu předcházející rozhodnutí správních orgánů zrušil.

[17] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti stroze uvedl, že rozsudek krajského soudu považuje za správný a navrhuje, aby NSS kasační stížnost zamítl.

II. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[19] Stěžovatelka v doplnění kasační stížnosti namítala, že nepřezkoumatelností je zatíženo již rozhodnutí o odvolání, resp. že krajský soud nesprávně posoudil tuto námitku. Pokud by tomu tak bylo, pak by bylo zatíženo nepřezkoumatelností bez dalšího i rozhodnutí krajského soudu. Jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, *„[z] povahy vady pak postup z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek.“* Platí, že pokud by krajský soud přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí, zatížil by sám svůj rozsudek vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2009, č. j. 1 As 89/2009 - 73) a soud by jej musel zrušit i bez námítky, z úřední povinnosti. Tak tomu ale v projednávané věci nebylo.

[20] K otázce, jaké minimální kvality musí odůvodnění (ať už soudního, či správního) rozhodnutí vykazovat, se NSS vyjádřil například v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, kde uvedl, že *„[p]řestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.“* Jak správně uvedl krajský soud, znamená to, že na určitou námitku může orgán veřejné moci reagovat i tak, že v odůvodnění rozhodnutí prezentuje vlastní názor (byť odlišný od názoru účastníka řízení), který přesvědčivě odůvodní, čímž se s námitkami účastníka řízení vždy minimálně implicitně vypořádá (rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 - 78). Odkazy na judikaturu, z níž krajský soud při posouzení této námítky vycházel, jsou zcela případné.

[21] Námitky stěžovatelky, které uplatňuje v průběhu celého jak správního, tak soudního řízení, se týkají výhradně aplikace § 8 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalovaný ve svém rozhodnutí přestřel svůj názor na tuto otázku a srozumitelně vysvětlil, proč považuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za správné. Pokud se detailně nezabýval tím, *„jaký význam má subjektivně historický výklad zákona č. 252/2014 Sb. na projednávaný případ“*, ale zabýval se podstatou stěžovatelčiných tvrzení, nelze dospět k závěru, že nedostal své povinnosti.

[22] Stěžovatelkou požadovaný doplatek na bydlení upravuje § 33 až 35a zákona o pomoci v hmotné nouzi. Nárok na něj má vlastník bytu, který jej užívá, nebo jiná osoba, která užívá byt na základě smlouvy, rozhodnutí, nebo jiného právního titulu,

pokračování

jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení snížených o příspěvek na bydlení byl příjem osoby zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí, nebo příjem společně posuzovaných osob zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí společně posuzovaných osob.

[23] Ustanovení § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi upravuje tzv. odůvodněné náklady na bydlení a § 35 téhož zákona výpočet doplatku na bydlení. Výše doplatku na bydlení za kalendářní měsíc činí rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení, sníženou o příspěvek na bydlení vyplacený v měsíci bezprostředně předcházejícím aktuálnímu kalendářnímu měsíci, a částkou, o kterou příjem: a) osoby (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí převyšuje částku živobytí osoby, nebo b) osoby a společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí převyšuje částku živobytí společně posuzovaných osob.

[24] Ze spisu vyplývá, že stěžovatelka podala dne 26. 2. 2018 žádost o dávku pomoci v hmotné nouzi – doplatku na bydlení. Uvedla, že na základě nájemní smlouvy, uzavřené s J. D. (pronajímatelem), bydlí v části domu na adrese S. 53, M. T. Stěžovatelka výlučně užívá část domu sestávající se z ložnice a kuchyně, společně s pronajímatelem je pak oprávněna užívat chodbu a koupelnu. Z vyjádření Městského úřadu v Moravské Třebové vyplývají skutečnosti pro uznání stěžovatelčina případu jako hodného zvláštního zřetele.

[25] Stěžovatelka k žádosti doložila, že měsíčně hradí nájemné ve výši 2 800 Kč a náklady na dřevo ve výši 1250 Kč. Měsíční náklady na bydlení za celý dům doložila ve výši 2290 Kč (elektrina) a 800 Kč (za vodu), přičemž pronajímatel po ní požaduje úhradu vždy poloviny z těchto nákladů.

[26] Jako odůvodněné náklady (§ 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi) na celý byt bylo započítáno 5223,43 Kč, z toho 2800 Kč za nájemné ve skutečné výši, 1345,85 Kč za elektřinu, 567,29 Kč za pevná paliva a 510,30 Kč za vodné a stočné. Tuto částku pak s ohledem na to, že byt se stěžovatelkou užívá další osoba (pronajímatel), správní orgán podělil dvěma. Odůvodněné náklady na bydlení tak byly vůči stěžovateli pro účely výpočtu doplatku na bydlení započteny ve výši 2611,72 Kč.

[27] Podle § 33a odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi „[v] případech hodných zvláštního zřetele lze s využitím informace pověřeného obecního úřadu nebo újezdního úřadu podle § 35a odst. 1 pro účely tohoto zákona za byt považovat i část bytu, pokud byt splňuje podmínky podle odstavce 1. Pokud v tomto bytě žije více osob, které se pro tyto účely společně neposuzují, určuje se výše odůvodněných nákladů na bydlení za celý byt, a je-li na tento byt těmto osobám poskytován příspěvek na bydlení podle zákona o státní sociální podpoře, odečte se tento příspěvek od odůvodněných nákladů na bydlení za celý byt, a dále se postupuje podle § 8. Odečte-li se příspěvek na bydlení postupem uvedeným ve větě druhé, platí, že pro účely zjišťování nároku na doplatek na bydlení a jeho výše se tento příspěvek již znovu neodečítá.“ Za splnění určitých podmínek tak lze poskytnout doplatek na bydlení i v případech, kdy si žadatel o dávku pronajímá pouze část bytu (domu). Výchozí hodnoty, z nichž se dávka počítá, vycházejí z nákladů hrazených za celý byt (dům).

[28] Podle § 8 odst. 3 zákona o hmotné nouzi, „*Pokud užívají byt, jiný než obytný prostor nebo ubytovací zařízení se žadatelem o dávku nebo příjemcem dávky další osoby, určí se výše odůvodněných nákladů na bydlení podílem všech osob užívajících tentýž byt, jiný než obytný prostor nebo ubytovací zařízení, jako kdyby byly tyto osoby společně posuzované, a to bez ohledu na to, jestli tyto osoby o dávku žádají.*“

[29] Jak bylo shora uvedeno, podstata stěžovatelčiných námitek spočívá v nesouhlasu s tím, jak byla aplikována právní úprava § 8 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Požaduje, aby část nákladů na bydlení, spočívající v nájemném, nebyla dělena počtem osob žijících v bytě (domě). Tedy obecně nenapadá princip, na kterém stojí výpočet dávky, ale požaduje, aby z výchozích hodnot odůvodněných nákladů na bydlení byla jedna složka vyjmuta a do výpočtu dávky zahrnuta odlišným způsobem, než ostatní položky. NSS se shoduje s krajským soudem i žalovaným, že právní úprava takový postup neumožňuje, ani neupravuje žádnou výjimku pro případ, že druhou osobou užívající byt (dům) je vlastník nemovitosti.

[30] Uvedené ustanovení obecně vychází z premisy, že užívá-li více osob, které nejsou se žadatelem nebo příjemcem dávky společně posuzovanými osobami, jeden byt, jeden jiný než obytný prostor nebo jednu místnost v ubytovacím zařízení, stanovuje se výše odůvodněných nákladů na bydlení bez výjimky stejným poměrem ke všem těmto osobám. Není podstatné, zda tyto osoby, které nejsou se žadatelem nebo příjemcem dávky společně posuzované, o dávky žádají nebo je pobírají. Tento závěr potvrzuje i odborná literatura, např. komentář k § 8 zákona o pomoci v hmotné nouzi, in. Beck, P., Grunerová, I., Pavelková, M. *Zákon o pomoci v hmotné nouzi. Zákon o životním a existenčním minimu. Praktický komentář*. Wolters Kluwer, Praha, 2016. V tomto komentáři se dále uvádí, že „*Obecný princip rozpočítávání odůvodněných nákladů na bydlení v případě, že jeden byt, jeden jiný než obytný prostor nebo jednu místnost v ubytovacím zařízení užívají další osoby, které nejsou se žadatelem nebo příjemcem dávky společně posuzovanými osobami, je následující: Nejdříve se určí skutečné (deklarované) náklady na bydlení za celý byt, jiný než obytný prostor nebo místnost v ubytovacím zařízení (skutečné náklady na bydlení tvoří součet jednotlivých nákladů na bydlení za všechny osoby, které fakticky hradí v tom jednom bytě, jiném než obytném prostoru nebo v místnosti v ubytovacím zařízení). Poté se zjistí, zdali jsou tyto skutečné náklady na bydlení odůvodněnými náklady (odůvodněné náklady na bydlení se určují podle § 34). Pokud jsou stejné nebo nižší, bude se nadále počítat s těmito skutečnými náklady na bydlení jako s náklady odůvodněnými. Pokud jsou vyšší, bude se vycházet z odůvodněných nákladů na bydlení. V konečné fázi se odůvodněné náklady na bydlení za ten celý jeden byt, jeden jiný než obytný prostor nebo jednu místnost v ubytovacím zařízení rozpočtou stejným poměrem na jednotlivé osoby (bez ohledu na počet okruhů společně posuzovaných osob). To znamená, že kdyby měl být každé z těchto osob poskytnut např. doplatek na bydlení, nesměl by součet částek odůvodněných nákladů na bydlení stanovených každé osobě pro účely nároku a výše jejího doplatku na bydlení přesahovat celkovou vyšší odůvodněných nákladů na bydlení, která byla určena pro ten jeden byt, jeden jiný než obytný prostor nebo jednu místnost v ubytovacím zařízení.*“

[31] Shora popsáný mechanismus rozpočítání odůvodněných nákladů na bydlení za celý byt (dům) poměrně na všechny osoby užívající tento byt (dům) odráží cíl právní

pokračování

úpravy – efektivní vynakládání prostředků ze státního rozpočtu tak, aby nedocházelo k přeplácení nákladů na bydlení v jednom bytě (domě). V podrobnostech lze odkázat na důvodovou zprávu k zákonu č. 252/2014 Sb., kterým byl tento princip do zákona o pomoci v hmotné nouzi zakotven a ze které ostatně i sama stěžovatelka ve svých podáních cituje.

[32] S ohledem na uvedené je NSS přesvědčen, že v souzené věci bylo vůči stěžovateli postupováno po právu a s ohledem na jednoznačnost znění zákona nelze ani nalézt prostor pro jakékoliv dotváření práva způsobem, který stěžovatelka požaduje. Soud se neztotožňuje se stěžovatelkou ani v tom, že právní úprava obsahuje „zakrytou mezeru“. Jedná se o komplexní právní úpravu výpočtu této dávky hmotné nouze a právě naopak odlišným nakládáním s jednou z položek odůvodněných nákladů na bydlení (navíc pouze v některých případech) by došlo k nepřipustnému rozdílu ve výpočtu ve vztahu k jednotlivým žadatelům o doplatek na bydlení.

[33] Námitky týkající se aplikace § 8 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi proto nejsou důvodné. Pokud jde o námitky směřující do správnosti výchozích hodnot pro výpočet doplatku na bydlení, nemohl se jejich důvodností NSS v kasačním řízení zabývat.

[34] V řízení o kasační stížnosti platí, že stěžovatel může uplatňovat pouze ty právní důvody, které již uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, pokud tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Jiné námitky jsou nepřipustné a kasační soud se jimi nemůže zabývat (viz např. rozhodnutí NSS ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, nebo ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155).

[35] Stěžovatelka uplatnila námitku směřující do správnosti výchozích hodnot pro výpočet dávky poprvé až v doplnění kasační stížnosti, konkrétně namítala, že měly být posouzeny i náklady u vlastníka nemovitosti. Vzhledem k tomu, že tato námitka nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem, nemohl se NSS ke správnosti výpočtu dávky jakkoliv vyjádřit.

[36] Ze stejných důvodů se soud nemohl zabývat ani námitkou týkající se hrazení služeb spojených s užíváním bytu paušální částkou, ani námitkou, že nebyly zohledněny důvody hodné zvláštního zřetele.

[37] Nejvyšší správní soud dodává, že si plně uvědomuje všechny důsledky tohoto rozsudku pro stěžovatelku, a v žádném případě nechce bagatelizovat její nelehkou finanční situaci. Dávky pomoci v hmotné nouzi je však třeba vidět jako beneficium státu, který si může (při respektování ústavně právních limitů) stanovit podmínky, za kterých je bude vyplácet. K tomu srov. vedle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 1 Ads 269/2016 - 30, ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 187/2015 - 26, i nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 9. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 40/97, ze dne 23. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 1/08, ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 54/10, ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 31/09 a další. Např. v nálezu ze dne 23. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 2/08, Ústavní soud k sociálním právům uvedl, že „nemají bezpodmínečnou povahu a je možné se jich domáhat

pouze v mezích zákonů [čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod]. Toto ustanovení dává pravomoc zákonodárci stanovit konkrétní podmínky realizace sociálních práv.“

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[39] O nákladech řízení kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s.; žalovaný, byť byl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[40] Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem ustanoven zástupce z řad advokátů; v takovém případě hradí odměnu a náhradu vynaložených výdajů stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému advokátovi dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměnu za dva úkony právní služby: převzetí a přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a sepis a podání doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za každý z nich mu náleží odměna ve výši 1 000 Kč (§ 7 bod 2 ve spojení s § 9 odst. 2 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatelky je plátcem DPH, přiznaná odměna se proto zvyšuje o DPH ve výši 21% (546 Kč), celkem mu tedy náleží částka 3 146 Kč.

[41] Tato částka bude ustanovenému advokátovi uhrazena z účtu NSS do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. září 2021

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu